

Så siger justitsministeren, at han vil gøre alt, der kan gøre politiets arbejde lettere. Man kan sige, at det da er en frisk udtalelse, og man kan spørge sig selv: Hvorfor skal man egentlig have ransagningskendelser for at få lov til at trave ind på folks bopæl? Hvis ikke de har noget at skjule, er der jo sådan set ingen grund til det, og det vil da gøre alting meget lettere for politiet. Det er der jo så ikke nogen i Folketinget, der vil foreslå, går jeg ud fra, og heller ikke i regeringen. Men det er klart, at det bliver for let, når man bare som justitsminister slår ud med armene og siger: Jeg vil gøre alt. For så kan vi jo skrotte retsplejeloven og bare acceptere, at vi er blevet en politistat. Det går vi i hvert fald ikke ind for.

Jeg synes så også, at når man ser, at der også fra regeringspartierne side er en afvisning af Dansk Folkepartis forslag, så er det et udtryk for, at man godt ved, at det her alligevel er lidt penibelt, for man vil jo kun indføre det for nogle typer af forbrydelser. Selv hr. Kim Andersen kan se, at det måske ikke skal være for hele spektret af forbrydelser, for der er altså et eller andet med retssikkerheden i det her med, at man pludselig kan aflytte alle mulige personer, som på et eller andet tidspunkt kommer i berøring med en kriminel. Der må man sige, at det jo så gør, at der nok alligevel, når vi kommer ind til kernen i det, også hos de borgerlige partier er en vis erkendelse af, at det her er et spørgsmål om at bevæge sig på en knivsæg, det er et spørgsmål om en central balance.

Kl. 14:30

Men hvis vi så skal bevæge os over til indholdet, har vi i Det Radikale Venstre som udgangspunkt egentlig ikke nogen problemer med, at man får lov til at få en kendelse på en person, så alle de telefoner, som den person, man har fået en kendelse på, benytter sig af, kan aflyttes. Det vil sige, at hvis vedkommende skifter taletidskort 60 gange, som justitsministeren altid fremhæver, er det udmærket, at kendelsen følger den person og alle de taletidskort, som han måtte være i besiddelse af. Men det, som vi synes er fundamentalt i et retssamfund, er, at politiet ikke selv bestemmer, hvem de vil aflytte, og at det derfor bør være sådan, at man får en kendelse på alle de personer, man ønsker at aflytte.

Hvis det skulle vise sig, at man får brug for at aflytte flere personer, kan man – som man jo sådan set også kan i dag – kaste sig ud i det, og så vil vi gerne medvirke til, at man bruger de bestemmelser, der også er nu, om, at man inden for 24 timer kan gå til en dommer og sige: Ved I

hvad, vi har udvidet den her kendelse, fordi det har vist sig relevant også at aflytte naboen, kammeraten, svogeren. Og så kan man aflytte alle den persons telefoner også. Det er der ingen problemer i set fra vores synspunkt. Der, hvor problemerne opstår, er, hvis man ikke mener, at man som et grundlæggende vilkår skal have en kendelse på alle de personer, man ønsker at aflytte, for så er man ude på et skråplan.

Derfor siger vi, at vi går ind i det her med åbne øjne. Vi er helt opmærksom på den teknologiske udvikling og det behov, der kan være for, at man aflytter på flere telefonnumre, end man lige kan liste op på det tidspunkt, hvor man får kendelsen, men vi mener så til gengæld, at hvis man vil til at aflytte andre personers telefoner, kræver det, at man inden for 24 timer benytter sig af de regler, der gælder for advokater, læger eller på en arbejdsplads, hvor man i særlige tilfælde kan aflytte, og at vi udbreder de regler til at gælde også naboer, barnepiger, svogre, og hvem man ellers kan forestille sig.

Jeg synes, at hr. Peter Skaarup taler i politistatens logik, når han taler om, at vi skulle have mistillid til politiet. For de argumenter er præcis dem, man kan bruge til at sige: Hvorfor skal vi overhovedet have domstolskontrol, for hvis man har tillid til politiet, er der da ingen grund til, at domstolene hele tiden render og forstyrrer politiet i deres arbejde? Og det er jo det, der lige præcis er kernen her: Hvordan sikrer man, at politiet har en effektiv adgang til deres efterforskning, samtidig med at der er en domstolskontrol? Det ville man gøre, hvis man fulgte vores opfordring til at sige, at det er et krav, at man får en kendelse på det, enten inden eller umiddelbart efter at man vil afhøre en person i Danmark, og at der ikke kan gå 4 uger, som regeringen foreslår, eller 8 uger, som Dansk Folkeparti foreslår.

Jeg synes, at det er lidt beskæmmende at høre, at borgerlige ordførere en efter en kan sige: Retssikkerhed, jo, jo, men ... – og så kommer ellers hele tiraden om, hvad det er, man i øvrigt synes er vigtigt.

Jeg skal bare lige sige, at vi for nogle år siden havde en debat om ytringsfrihed, hvor man nærmest blev udråbt til at være terrorist, hvis man sagde: Ytringsfrihed, men ... I dag har vi ikke hørt andet end: Retssikkerhed, men ... retssikkerhed er noget, vi har, som justitsministeren siger. Det skal man ikke bekymre sig om, for det er noget, vi har af princip, og så går vi ellers bare i gang. Det er en meget, meget betænkelig vej at